

PATRICK

PATRICK

Een leven geleefd

Non-fictie

Dominick Mols

2023

Beefcake Publishing

Zesentachtig jaar werd mijn moeder die dag. En over al die jaren vertelde ze steevast honderduit. Dat gaat zo bij oudere mensen. Het over de toekomst hebben is een beetje zinloos en dus gaat het steevast over vervlogen tijden zoals haar jeugd jaren in Herselt en Wiekevorst, de jaren waarin ze met mijn vader het hotel De President in Lichtaart uitbaatte of de bezoeken aan haar broer Jos in het klooster van Oud-Heverlee. Wij, de kinderen en kleinkinderen, kenden die verhalen ondertussen, maakten er zelfs heel vaak deel van uit, maar laten haar altijd vertellen en zo nog eens vertoeven in haar eigen wereld. Per slot van rekening is ze dan het gelukkigst.

Daar, bij de koffie en een stukje gâteau, vroeg Patrick mij voor de tweede keer of ik een boek over zijn leven wilde schrijven. En opnieuw wist ik niet goed wat ik ermee aan moest. Voor hem is dat natuurlijk rap gevraagd en niet echt een grote opgave. Hij gaat er ongetwijfeld van uit dat hij een aantal keer wat verhalen aan mij vertelt en dat ik daar dan wel iets van maak. Dat hij verhalen kan vertellen, weet ik ondertussen wel. Hele straffe, dat is zeker zo. Zo straf dat je je soms afvraagt waar de waarheid stopt en de fantasie begint. Maar of het de moeite loont dat ik vele uren met tekst en woorden ga zitten goochelen, of er ergens een uitgever gaat zijn die dit verhaal wil publiceren en of er überhaupt mensen zijn die dan dat boek willen lezen en kopen, dat is nog maar de vraag.

Terwijl die dingen door mijn hoofd schieten, discussiëren mijn moeder, zuster en broer over het idee.

‘Hoogheidswaanzin,’ zegt mijn zus. ‘Wie gaat dat wel willen lezen?’

Zij is heel kritisch, zoals gewoonlijk, en geeft die kritiek nogal ongezoeten, ook zoals gewoonlijk.

‘Dat is toch een heel goed idee,’ zegt mijn moeder. ‘Wat heeft onze Patrick niet allemaal meegemaakt?’ Zij ziet het helemaal

zitten, zoals gewoonlijk, en ze vindt dat we er maar meteen aan moeten beginnen.

Om maar te zeggen dat de standpunten in dit kleine groepje nogal verdeeld zijn. Dat is geen verrassing. Onze familie zit nogal raar in mekaar. Dat is zowat het enige waar we het over eens zijn. Persoonlijk vind ik dat eerder een goede dan een slechte eigenschap. Wij zijn geen gezinnetje van dertien in een dozijn. Dat Patrick een boek over zijn leven wil maken, is daar natuurlijk een rechtstreeks gevolg van. Hij heeft nooit een doorsnee leven geleid, heeft puur avonturiersbloed in zijn aderen, heeft in zijn leven toch wel heel wat straffe toeren uitgehaald. Nee nee, mijn broer is absoluut *gene gewone*, daar kunt ge een boek over schrijven. Misschien moet ik dat dan toch maar doen?

In het gareel fietsen

Het begon allemaal op de kermis in Wiekevorst bij Heist-op-den-Berg waar vele jaren geleden boerenzoon André schone boerendochter Josefien aan de haak sloeg. Zij was van 't Goor in Wiekevorst en hij had er al lang een oogje op. Misschien was het door zijn soldatenkostuum, dat hij aanhad vanwege zijn dienstplicht in Hasselt. Hoe dan ook, die dag werd ze eindelijk de zijne en hij was vast van plan om haar nooit meer te laten gaan. Na ongeveer twee jaar verkering zijn ze in oktober 1955 in Wiekevorst getrouwd. Hun eerste woonst was een klein buurtwinkeltje dat ze hadden gebouwd schuin tegenover het ouderlijk huis van André in het gehucht Bernum. Hoewel dit op het eerste gezicht een klein gebouw was, was er toch veel ruimte in deze tweewoonst. Dat kwam goed van pas want ook de ouders van Josefien kwamen hier inwonen, samen met hun toen nog ongehuwde zoon Eduard. Het was meteen een drukke boel ten huize Mols. Wisten zij toen veel, maar dat zou eigenlijk nooit meer veranderen.

André begon een week na de bruiloft te werken bij busseproducent Van Hool. Hij verdiende daar toen 23 frank (57 eurocent) per uur. Voor het jonge koppel waren dit meteen drukke tijden. André ging naast zijn werk nog heel veel helpen op de boerderij van vader, en Josefien zat naast de winkel nog met de was en plas van haar ouders en broer. Het werd er zeker niet gemakkelijker op toen Josefien al meteen zwanger bleek te zijn. Patrick werd op 6 juli 1956 geboren en dat was nauwelijks negen maanden na de bruiloft. Hij kon precies niet wachten om geboren te worden. De wereld lag voor het grijpen.

Patrick: Toen ik nog maar net kon lopen, waren ze me al meteen regelmatig kwijt, vertelde ons mama. Zelfs met vijf volwassenen in huis was het niet mogelijk om me binnen te houden. Op zich was dat niet zo erg, meestal zat ik toch aan de andere kant van de straat op de boerderij van groteva en grotemoe. Daar liepen allerlei beesten rond en kreeg ik snoepjes. Daar aan de andere kant van de weg begon de wijde wereld. Maar ook al kwam er op die baan van Wiekevorst naar Itegem in die tijd maar om 't halfuur een auto door, het bleef natuurlijk wel de andere kant van de weg. Op een dag gebeurde het onvermijdelijke. Ik stootte de deur uit en de straat over, en liep zo recht voor een auto in. Die man gooide gelukkig meteen alle remmen dicht en raakte nog net gestopt. Ik was zo geschrokken dat ik verward een heel stuk het bietenveld inliep en daar op de grond ging liggen. Dat weet ik nog wel. Ik heb weer iets verkeerd gedaan, dacht ik, ik ga over mijnen duvel krijgen. Ondertussen was de rest van de familie mij aan 't zoeken, niet wetende of ik geraakt was of niet. Toen ze me gezond en wel daar op de grond terugvonden, was iedereen blij en opgelucht. Oef, dacht ik, dat valt hier al bij al nog mee. Eens terug thuis was die chauffeur er ook nog altijd. Hij dacht dat hij een kind geraakt had en was helemaal van de kaart. Ze hebben hem een straffe koffie gegeven om te bekommen. Hij was er erger aan toe dan ik.

Kort daarna heeft ons mama ergens een gareel voor mij gekocht. Dat is zo'n soort harnas dat vooral paarden aanhebben als ze een kar of koets moeten trekken. Waar ze zoiets heeft gevonden in een kindermaat, is mij een groot raadsel. Hoe dan ook, onze papa sloeg voor het huis een pin in de grond en met dat gareel en een koord van een paar meter kon ik daar met mijn driewielige rondjes rijden. Zo raakte ik zonder gevaar mijn energie kwijt. Natuurlijk probeerde ik na een tijdje zo snel te rijden dat

ik zelfs op twee wieltes de bocht kon nemen. Het mag ook niet te saai worden, hé.

Op mijn zesde ging ik al mee het veld in om te hooien. Dan zette groteva mij al aan het stuur van zijn tractor met daarachter een grote hooiwagen. 'Mooi rechtdoor rijden, Patrickske,' zei hij dan, en met een steen op het gaspedaal en in het kleinste verzet bolde die tractor dan stilletjes vooruit. Achter mij gooide groteva met onze papa en zijn broers dan de balen op de wagen. Daar heb ik wel niet veel van gezien, ik concentreerde mij om een rechte lijn te maken met dat monster onder mij.

André en Josefien wilden vooruit in het leven. Toen André in 1957 kon beginnen bij General Motors in Antwerpen heeft hij dat dan ook meteen gedaan. Dit was financieel een serieuze verbetering. Hij startte er aan 45,95 frank (1,13 euro). Dat was voor die tijd dik betaald. Maar op en af van Wiekevorst naar Antwerpen was wel wat van het goede te veel. En dus werd er op een nieuwbouwwijk in Ekeren-Donk een huisje gekocht. Zo simpel was dat voor de Molskes, probleem opgelost. En zo verhuisde het jonge gezinnetje André, Josefien, Patrick en de jongste spruit Astrid van het vertrouwde Wiekevorst naar Ekeren. De ouders van Josefien waren daardoor ook genoodzaakt te verhuizen en trokken in bij de andere dochter te Zoerle-Parwijs (Westerlo). En op de boerderij van vader Jef was er ineens ook minder hulp. Maar het jonge koppel kon zich dankzij deze omschakeling nu eenmaal fel verbeteren en iedereen kon zich hierin wel vinden. Het zou niet de laatste verhuis worden.

Na enkele jaren kwam daar in Ekeren ook het derde en laatste kind ter wereld. Ik, Dominick, werd geboren in 1963. Ondertussen had André ook al iets begrepen, werken aan de band is niet

je dat. Zo de hele dag je verstand uitzetten, hij vond dat toch maar niks. En alhoewel heel goed betaald en gesetteld in een mooi huisje begonnen André en Josefien alweer uit te kijken naar beters. Toen er op zekere dag in de krant een verkoper van tractoren gevraagd werd voor de provincie Antwerpen schreef Josefien een brief en ging André solliciteren. In 1965 is hij dan als verkoopprospector begonnen voor de firma Hocké uit Groot-Bijgaarden. Hij verdiende er een brutowedde van 8.500 frank (210 euro) per maand met een maandelijke forfaitaire verplaatsingsvergoeding van 3.000 frank (75 euro) en bijkomend commissie-loon op de verkochte tractoren. Dat was een geweldige aanbieding. Toen André bij GM zijn ontslag ging aanbieden kon men daar niet geloven dat hij voor zo'n grote firma zou werken. En omdat er nu geen enkele reden meer was om in Ekeren – ver van familie en vrienden – te blijven wonen, werden de valiezen alweer bovengehaald en verhuisde het gezinnetje opnieuw. In 1965 kwamen ze terecht aan de Asberg in Westerlo. Het zou niet de laatste verhuis worden, maar dat had ik al eens gezegd, zeker?

In Westerlo had iedereen snel zijn draai gevonden en was het gezinnetje op het eerste gezicht eindelijk gearriveerd waar het thuishoorde. Patrick en Astrid gingen er naar de lagere school, ik zette mijn eerste kleine stapjes in de kleuterklas. Een deel van de familie woonde vlakbij, nonkel Sooi, broer van Josefien, zelfs schuin tegenover ons.

Ik herinner mij dat Moemoe mij toen eens vroeg of ik voor haar op de Asberg geen zak met dennenappels wilde rapen. Dat was handig om de kachel aan te steken. Dat deed ik met veel plezier. Ik had graag iets omhanden. Een tijdje later vroeg haar vriendin, die bij ons in de straat woonde, of ik voor haar misschien ook dennenappels wilde rapen. Daar zat ik ook niet mee in, maar zij

was moemoe natuurlijk niet en dus zei ik dat ik voor vijf frank zo'n grote zak zou brengen. Die bestelde pardoes meerdere zakken. Ik ben dan met mijn schoolkameraadjes op woensdagnamiddag en zaterdag dennenappels aan het rapen geweest. Ik gaf die mannen voor de moeite van die rode zuurstokjes die je in de winkel voor een frank het stuk kon kopen. En voor die zakken kreeg ik zelf dan vijf frank per stuk. Met ondernemersbloed word je eigenlijk toch wel geboren.

Het werken voor Hocké was een zeer goede betrekking en zeker iets wat André lag. Hij reed met zijn Mercedes door de hele provincie en was graag gezien bij heel wat grote landbouwbedrijven. Dat rondrijden en babbelen over tractoren was zeker iets voor hem, dat interesseerde hem ook echt. In die periode leerde hij echter ook de heer Geens kennen, inspecteur van de firma en na verloop van tijd ook vriend des huizes. Deze vertelde altijd dat je om vooruit te komen in het leven moest beginnen als zelfstandige. Hij had het zelf allicht niet door, maar ongewild heeft die man het codewoord 'vooruitkomen' gebruikt en zoiets moest je toen ten huize Mols echt niet vaak zeggen. Van het één kwam natuurlijk, hoe kan het ook anders, weer het ander en André en Josefien begonnen uit te kijken naar een volgende uitdaging. Het toeval wilde dat men in Lummen, een Limburgs dorp waar André vroeger passeerde als hij tijdens zijn legerdienst naar de kazerne in Hasselt trok, een hotel aan het optrekken was. En zo is de familie dan in 1968 in het Parkhotel te Lummen verzeild geraakt. Patrick en Astrid gingen in Westerlo al naar de lagere school en voor hen was die verhuis naar het 'vreemde' Limburg toch wel een hele overgang. Ik zat in de kleuterklas en buiten wat spraakverwarring door de nieuwe dialecten heb ik er weinig van gemerkt.